

ТОМИСЛАВ МАРИНКОВИЋ

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА ОСТАНЕМ*

РАСПРАВА О ПОСТОЈАЊУ И НЕПОСТОЈАЊУ

Сви знамо како изгледа оно што постоји.
О непостојању, пак, није написана
ни фуснота величине поштанске марке.
Можда не заувек, али за сада се
предмет непостојање
у школи и на факултету
не изучава, прећуткује се
и прескаче као неоцењив.

Нисам сигуран да ли постоји
неко малено сунце које се
појављује на уздах самоће.
Постоји ли форма чежње,
Семантика усана које ћуте.
Али знам да не постоји
Недовршен посао смрти,
Као ни тачан број људи који су
Икада живели на земљи.
Ни рачун о изгубљеном времену,
О данима осуђеним да
Исписују само фразе, не постоји.
Док је очигледно да су нестала
Краљевства која су имала тако сигуран ход,
А пала су због сломљене потпетице,
На клизавом плочнику историје.

* Избор из награђене збирке *Шта о нама мисле анђели*.

Али шта бисмо рекли
О постојању такозване љубави.
Да је елемент у космосу
Који се јавља у виду
Ужарене кугле и нестаје?
Не нестаје?

У вези с љубави, а под претпоставком
Да ми постојимо у њиховим визијама,
Било би занимљиво чути
Шта о нама мисле анђели,
Не узимајући за озбиљно
Контрапитање скептика
Да ли анђели заиста постоје?

Јер ако постоји чудо као што су
Фуге Јохана Себастијана,
Које слушамо озарени
У тренуцима бола,
Можемо да се надамо
Да и анђели постоје.

С друге стране,
Време иза себе оставља
Бројне доказе постојања.
Чувају га лица владара у
Борама и руменим
Образима властољубља
Уоквирена тешким
Рамовима с позлатом.
Удишу га малена плућа дечака
Који трчи кроз зелену
Светлост у парку
И маше некоме на клупи
На крају стазе,
Не слутећи да му је
Време за петама и да помно
Мотри на сваки његов корак.

(Закључак)

На сомотске наборе
Океана и мора Месец
Прислања свој светлећи длан
И вода се претвара у мастило.

Њиме ће време исписати
Псалме светлости и таме
На којима почива свет.

Док постојање и непостојање,
Веома близу једно другом,
Блистају само као краткотрајна
Пена илузије.

ТАЧКА

Померено из тачке А у тачку Б,
лето у шапату кедрова,
у мом дворишту.
У подераној свили предвечерја.
У запитаности која не тражи одговоре
већ бритку тишину ћутања.
Лето у ружама на сунцу што
разређује њихову лепљиву крв у жилама.
У оживљеној слици која се
догађа иза ока.
Лето у убрзању поподнева
и немоћи да се кажу толико
очигледне истине.
Лето у сенци не дужој
од женског стопала.
У тренутку кад снови
од универзалног мрака откидају
само мој мрак и буде ме,
лето у тачки између
мог срца и самоће.

У тој тачки је равнотежа.

ТРЕБАЛО ЈЕ ДА ОСТАНЕМ

Маце топола полећу с циљем
да од своје привремености
начине спектакл попут десанта
падобранских јединица.
Њихово голицање у ноздрвама
помешано је са оштрим мирисом
дима који остаје у равници
иза уморног теретног воза.

Мора да је прошло
неколико деценија од тог дана,
лежао сам поред реке,
несумњиво млад,
с вишком амбиција
загледан у даљину.

Требало је да останем на том месту,
у рибарској кућици испред које
су се сушиле мреже.
Од живота склоног претеривању
да узмем само стрпљивост
и прибор за пецање.
Јер ако је сврха постојања
учење душе да не буде уловљена
као кочоперна штука или мрена,

био би окружен примерима избављења
ту где тополе пркосе летњим муњама,
непонижене под бичевима ветра.